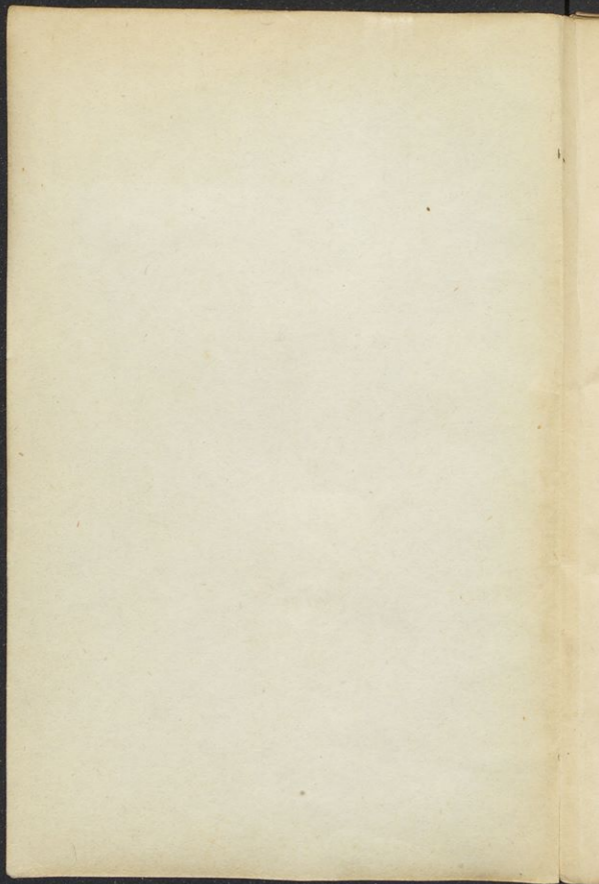
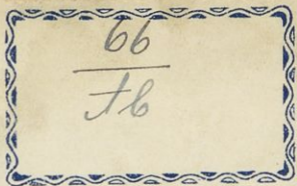

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

138852

333

PAVLA APOSTELJNA

LIST RIMLJANOM.

POLEG GRŠKEGA IZVIRNIKA.

NA DUNAJI.

ZALOŽIL A. REICHARD IN DRUŽ.

1873.

Theol. 47.

138852

138852

Q 1413 / 1955

PAVLA APOST. LIST RIMLJANOM.

I. POGlavJE.

Pavel, služabnik Jezusa Kristusa, poklican apostelj, odločen za evangelj božji,

2. (Kterega je naprej obljubil po prerokih svojih v pismih svetih,)

3. O svojem sinu, (rojenem iz semena Davidovega po mesu,

4. Potrjenem za sina božjega v moči z duhom svetosti po vstajanji mrtvih,) Jezusu Kristusu, gospodu našem,

5. (Po katerem smo prejeli milost in aposteljstvo na poslušnost vere med vsemi pogani za ime njegovo,

6. Med katerimi ste tudi vi, poklicani Jezusa Kristusa,)

7. Vsem kateri so v Rimu, ljubljenim božjim, poklicanim svetim, milost vam in mir od boga očeta našega in gospoda Jezusa Kristusa.

8. Najprej se pa zahvaljujem bogu svojemu po Jezusu Kristusu za vse vas, da se vera vaša oznanja po vsem svetu;

9. Kajti priča mi je bog, kteremu služim v duhu svojem v evangelji sina njegovega, da se vas neprenehoma spominjam

10. Vsegdar v svojih molitvah proseč, da bi se mi kako uže posrečilo v volji božje priti k vam.

11. Kajti močno želim videti vas, da bi vam dal kakošen duhovni dar za potrjenje vaše;

12. A to je, da se skup

porazveselimo z vami s skupno vero, vašo in mojo.

13. Ne čem pa, bratje, da bi ne vedeli, da sem mnogi krat namenil priti k vam, (pa sem bil zadržan noter do sedaj,) da bi kakošen sad dobil tudi med vami, kakor tudi med drugimi pogani.

14. Grkom in pa divjakom, modrim in pa neumnim sem dolžnik.

15. Tako, kar se mene tiče, voljen sem tudi vam, kateri ste v Rimu, evangelj oznaniti.

16. Kajti ne sramujem se evangelja Kristusovega, ker je moč božja na zveščanje vsakemu, kateri veruje, Judu pa najprej in Grku.

17. Ker se pravica božja v njem razodeva iz vere v vero, kakor je pisano: „A pravični bo od vere živel.“

18. Kajti razodeva se jeza božja z neba na vsako nepobožnost in krivico ljudi, kateri resnico v krivici zadržujejo;

19. Kajti kar je znano za boga, očitno je med njimi, ker jim je bog razodel.

20. Ker kar se na njem ne more videti, to se od ustvarjenja sveta opaža in vidina delih: njegova večna moč in božanstvo, da jih ni moči zagovarjati.

21. Kajti spoznavši boga, niso ga kakor boga poslavlili niti mu zahvalili, nego zmelo se jim je v njih mislih in potamnelo je njih nerazumno srce.

22. Izdajajoč se za modre, ponoreli so,

23. In premenili so slavo netrohljivega boga s podobo obraza trohljivega človeka in ptic in četveronogih živali in lazečih zverin.

24. Za to jih je tudi izročil bog v željah src v nečistost, da se skrunijo njih telesa med njimi samimi;

25. Kteri so premenili resnico božjo v laž in so izkazali večo čast in službo stvoru nego stvarniku, kateri je blagoslovljen na veke. Amen.

26. Za to jih je izročil bog v sramotne strasti, kajti njih ženske so premenile naravno upotrebljevanje v protinaravno,

27. A enako so tudi možki, zavrgši naravno upotrebljevanje ženske, unetili se v svojej želji eden za drugega, možki z možkimi sram počinjaje in zaslužno plačo svoje zmote na sebi samih prejemaje.

28. In kakor niso odobrili, boga imeti v spoznanji, izročil jih je bog popačenej pameti, da so delali, kar ni spodobno,

29. Ter so bili napolnjeni vsake krivice, kurvarstva, malopridnosti, lakomnosti, hudobnosti, polni zavisti, ubojstva, prepira, zvijače, zlobnosti;

30. Prišepetovavci, obrekovavci, zaničevavci boga, grozovitniki, ošabniki, bahaći, izmišljevavci hudega, roditeljem nepokorni;

31. Nerazumni, ne držeči zaveze, brez ljubezni, nespravljivi, nemilostni;

32. Kteri, če ravno so spoznali božjo pravico, da so kteri taka dela delajo, vredni smrti, ne samo to delajo, nego tudi privoljujejo na to s temi, kteri to delajo.

II. POGlavJE.

Za to se ne moreš zagovarjati, o človek vsak, kteri koli sodiš; kajti v čemer sodiš drugega, sebe samega obsojaš, ker ravno tisto delaš, kteri sodiš.

2. Vemo pa, da sodba božja prihaja po resnici naté, kteri taka dela delajo.

3. Jeli pač misliš to, o človek, kteri sodiš tiste, kteri taka dela delajo, a to delaš, da boš ti ubežal sodbi božjej?

4. Jeli bogastvo njegove dobrote in prizanesljivosti in potrpljivosti zaničuješ, ne vedoč, da te dobrota božja na spokornost vodi?

5. S svojo trdovratnostjo pa in z nepokornim srcem spravljaš sebi samemu jezo za dan jeze in razodetja pravične sodbe boga,

6. Kteri bo dal vsakemu po njegovih delih:

7. Tistim namreč, kteri s stanovitnostjo v dobrem delu slavo in čast in netrohljivost iščejo, večno življenje;

8. A prepirljivim in res-

nici nepokornim, krivici pa pokornim, srd in jezo.

9. Stiska in zadrega na vsako dušo človeka, kateri hudo dela, najprej pa na Jūda in Grka;

10. A slava in čast in mir vsakemu, kateri dobro dela, najprej pa Judu in Grku;

11. Ker bog ne gleda, kdo je kdo.

12. Kajti kateri koli so brez postave pregrešili, brez postave bodo tudi poginili, in kateri koli so v postavi pregrešili, po postavi se bodo sodili,

13. (Kajti kateri poslušajo postavo, niso pravični pred bogom, nego kateri po postavi delajo, opravičili se bodo.

14. Ker kedar pogani, kateri nimajo postave, po naravi, kar je postavno, delajo, ti so ne imajoč postave, sami sebi postava;

15. Kteri kažejo, da je delo po postavi zapisano v njih srcih, ker jim je vest za pričo in se misli med seboj tožijo ali tudi zagovarjajo),

16. Na dan, kedar bo sodil bog skrivnosti ljudske,

poleg mojega evangelja po Jezusu Kristusu.

17. Glej ti imaš ime Jud in naslanjaš se na postavo in hvališ se z bogom,

18. In poznaš voljo in izbiraš, kar je bolje, ker si naučen od postave,

19. In si sam prepričan, da si vodnik slepih, svetlost tistih, kateri so v mraku,

20. Podučevavec nerazumnih, učitelj neučenih, imajoč obrazec znanja in resnice v postavi.

21. Kteri torej učiš drugega, sebe li ne učiš? kateri oznanjaš, naj se ne krade, kradeš?

22. Kteri govoriš, naj se ne prešestuje, prešestuješ? kateri odurjaš malike, svetišče okradaš?

23. Kteri se hvališ s postavo, s prestopom postave bogu nečast delaš?

24. „Ker se ime božje po vas preklinja med pogani,“ kakor je pisano.

25. Obreza je res da hasnovita, če po postavi delaš; če si pa prestopnik postave, postala je tvoja obreza neobreza.

26. Če torej obreza pravice postave varuje, ne bo li se njegova neobreza za obrezo vzela?

27. In sodila bo neobreza od narave, ktera postavo izpolnjuje, tebe s črko in obrezo prestopnika postave.

28. Kajti ni Jud, kateri je po zvananjem Jud, tudi ni obreza, ktera je izvunaj na mesu,

29. Nego to je Jud, kateri je iznotraj, in obreza srca v duhu, ne v črki, *to je obreza*; komur hvala ne od ljudi, nego od boga.

III. POGLAVJE.

Kaj ima torej Jud obilneje? ali kaj hasni obreza?

2. Mnogo, vsakakor; kajti prvič zaupali mu so se izreki božji.

3. Pa kaj, če niso verovali nekteri? bo li njih nevera vero božjo odpravila?

4. Bog ne daj! nego bog naj bo resničen, a vsak človek lažnjivec, kakor je pisano: „Da se opravičiš

v svojih besedah in zmagáš, kedar te bodo sodili.“

5. Če pa naša krivica božjo pravico potrjuje, kaj porečemo? da je nepravilčen bog, kedar se jezi? Po človeku govorim.

6. Bog ne daj! ker kako bo sodil bog svet?

7. Kajti če se resnica božja v mojej laži poobilša na njegovo slavo, za kaj bi bil še tudi jaz kakor grešnik sojen?

8. In ne smemo li, (kakor kriče na nas in pravijo nekteri, da mi govorimo), storiti hudo, da pride dobro? Teh le čaka pravična sodba.

9. Kaj torej? jeli smo bolji? nikakor; kajti prej smo dokazali, da so Judje in pa Grki vsi pod grehom,

10. Kakor je pisano: „Da ni pravičnega ne enega;

11. Ni ga, kateri bi bil razumen, ni ga, kateri bi iskal boga.

12. Vsi so se uganili, ob enem so se izpridili; ni ga, kateri bi delal dobro, ni ga le enega ne.“

13. „Grob odprt je njih

grlo, s svojimi jeziki go-
ljufno govore; „kačji strup
je pod njih ustnicami.“

14. „Njih usta so polna
kletve in grenkobe.“

15. „Hitre so njih noge,
da kri prelijo.“

16. „Potrtje in nadloga
je na njih potih.“

17. „In poti mira niso
spoznali.“

18. „Ni straha božjega
pred njih očmi.“

19. Vemo pa, da vse, kar
postava govori, govoritem,
kteri so v postavi, da se vsa-
ka usta zamašé in kriv
postane ves svet bogu;

20. Kajti iz del postave
se ne bo opravičilo nobeno
meso pred njim, ker skozi
postavo prihaja spoznanje
greha.

21. Sedaj pa se je brez
postave pravica božja po-
kazala, spričevana od po-
stave in prerokov.

22. A pravica božja z vero
Jezusa Kristusa v vse in
na vse, kteri verujejo, ker
ga ni razložka;

23. Kajti vsi so pregrešili
ter jim manjka slave božje,

24. In opravičujejo se
daroma z njegovo milostjo

po odkupljenji v Jezusu
Kristusu,

25. Kterega si je naprej
odménil bog za pomirjenje
po veri v njegovej krvi,
da pokaže svojo pravico
z odpuščenjem prejšnjih
grehov

26. V potrpljenji božjem,
da pokaže svojo pravico v
sedanjem času, da je on
pravičen in da opravičuje
tega, kteri je iz vere Kri-
stusove.

27. Kje je torej hvala?
Zavrгла se je. Po kakošnej
postavi? jeli del? ne, nego
po postavi vere.

28. Mislimo torej, da se
z vero opravičuje človek,
brez del postave.

29. Jeli je bog samo Ju-
dovski? jeli ni tudi po-
ganski? Dà, tudi poganski.

30. Kajti eden je bog,
kteri bo opravičil obrezo
iz vere in neobrezo po veri.

31. Postavo torej odprav-
ljamo z vero? bog ne daj!
nego postavo stavimo.

IV. POGlavJE.

Kaj torej porečemo, da
je Abraham naš oče našel
po mesu?

2. Kajti če se je Abraham iz del opravičil, ima hvalo, ali ne pri bogu.

3. Ker kaj pravi pismo? „Veroval pa je Abraham in zaračunilo se mu je za pravico.“

4. A tistemu, kateri dela, ne računi se plača po milosti, nego po dolgu,

5. Tistemu pa, kateri ne dela, a veruje v tistega, kateri opravičuje nepobožnega, računi se njegova vera za pravico.

6. Kakor tudi David pravi, da je blago človeku, komur bog računi pravico brez del.

7. „Blagor jim, katerim so se odpustile nepostavnosti in katerih grehi so se pokrili.“

8. „Blagor možu, kteremu ni zaračunil gospod greha.“

9. Blago torej to le je v obrezi ali v neobrezi? Kajti pravimo, da se je zaračunila Abrahamu vera za pravico.

10. Kako torej se mu je zaračunila? kedar je bil v obrezi ali v neobrezi?

Ne v obrezi, nego v neobrezi.

11. In prejel je znamenje obreze, pečat pravice vere, ktera je v neobrezi, da bi bil oče vseh, kateri verujejo v neobrezi, da bi se zaračunilo tudi njim za pravico;

12. In da bi bil oče obreze ne samo tistim, kateri so iz obreze, nego tudi tistim, kateri hodijo po stopinjah vere v neobrezi očeta našega Abrahama;

13. Kajti ni se dala s postavo obljava Abrahamu ali njegovemu semenu, da bo dedič sveta, nego s pravico vere.

14. Ker če so dediči ti, kateri so iz postave, prazna je vera in brez veljave obljava.

15. Kajti postava jezo napravlja, ker kjer ni postave, tudi ni prestopa.

16. Za to iz vere, da po milosti, da bi bila trdna obljava vsakemu semenu, ne samo tistemu ktero je iz postave, nego tudi tistemu ktero je iz vere Abrahama, kateri je oče vseh nas,

17. (Kakor je pisano; „Za očeta mnogih narodov sem te postavil.“) pred bogom, kteremu je veroval, kteri oživlja mrtve in kliče to kar ni kakor da je.

18. Kteri je veroval na up proti upu, da postane oče mnogih narodov poleg rečenega: „Tako bo seme tvoje.“

19. In ne oslabevši v veri ni premislil svojega telesa uže umrtvljenega, ker je imel blizu sto let, in mrtvosti maternice Sarine.

20. A na obljubo božjo ni posumnjil z nevero, nego ojačil se je v veri davši čast bogu,

21. In popolnoma prepričavši se, da je, kar je obljubil, mogoč tudi storiti.

22. Za to se mu je tudi zaračunilo za pravico.

23. Ali ni napisano samo za njega, da se mu je zaračunilo;

24. Nego tudi za nas, kterim ima biti zaračunjeno, kteri verujemo v tistega, kteri je obudil Je-

zusa gospoda našega iz mrtvih,

25. Kteri je bil dan za grehe naše in je vstal za opravičenje naše.

V. POGlavJE.

Opravičivši se torej z vero, imamo mir z bogom po gospodu našem Jezusu Kristusu,

2. Po kterem smo tudi pristop dobili z vero v to milost, v kterej stojimo, in hvalimo se z upom slave božje.

3. Pa ne samo to, nego se tudi hvalimo v stiskah vedoč, da stiska potrpljivost dela,

4. A potrpljivost izkušnost, izkušnost pa up,

5. A up ne osramočuje, ker je ljubezen božja izlita v srcih naših po duhu svetem danem nam.

6. Kajti Kristus je, ko smo mi še slabi bili, svoj čas za nepobožne umrl,

7. Ker bo težko kdo za pravičnega umiral, za dobrega lahko da se kdo drzne umreti.

8. Pokazuje pa bog svojo

ljubezen do nas, da je, ko smo mi še grešniki bili, Kristus za nas umrl.

9. Mnogo bolje se bomo torej, opravičivši se sedaj v krvi njegovej, po njem jeze rešili.

10. Kajti če smo se spravili z bogom s smrtjo njegovega sina, dokler smo sovražniki bili, s tem bolje se bomo zveličali spravivši se v njegovem življenji.

11. Pa ne samo to, nego se tudi hvalimo z bogom po gospodu svojem Jezusu Kristusu, po katerem smo sedaj spravo dobili.

12. Za to kakor je po enem človeku greh na svet prišel in po grehu smrt, in tako je na vse ljudi smrt prišla, v komer so vsi pregrešili.

13. Kajti greh je bil noter do postave na svetu, ali se greh ne računi, dokler ni postave.

14. Nego zakraljevala je smrt od Adama do Mojzesa tudi nad temi, kateri niso pregrešili na spodobo Adamovega prestopa, kateri je podoba tega, kateri je imel priti.

15. Ali ni kakor pregreha tako tudi dar, kajti če so po pregrehi enega mnogi pomrli, za mnogo bolje se je milost božja in dar v milosti enega človeka Jezusa Kristusa na mnoge pooblašal.

16. In dar ni kakor greh enega, ker obsojenje je bilo iz ene pregrehe na pogubo, a dar iz mnogih pregreh na opravičenje.

17. Kajti če je za pregreho enega smrt zakraljevala po tem enem, za mnogo bolje bodo tisti, kateri prejemajo obilnost milosti in dara pravice, v življenji kraljevali po enem Jezusu Kristusu.

18. Kakor je torej po pregrehi enega prišlo obsojenje na vse ljudi, tako je tudi po pravičnosti enega prišlo na vse ljudi opravičenje življenja.

19. Kajti kakor so po neposlušnosti enega človeka grešni postali mnogi, tako bodo tudi po poslušnosti enega pravični postali mnogi.

20. A postava je zravni tega prišla, da se pomnoži

pregreha, a kjer se pregreha pomnoži, *tam* se še boljše poobilša milost,

21. Da bi, kakor je zakraljeval greh za smrt, tako tudi zakraljevala milost s pravico na večno življenje po Jezusu Kristusu gospodu našem.

VI. POGlavJE.

Kaj torej porečemo? bomo li ostali v grehu, da se milost pomnoži?

2. Bog ne daj! Kteri smo umrli grehu, kako bomo še živeli v njem?

3. Ne veste li, kteri koli smo se pokrstili v Kristusa Jezusa, da smo se v njegovo smrt pokrstili?

4. Torej smo se vkup ž njim pokopali po krstu v smrt, da bi, kakor je vstal Kristus iz mrtvih po očetovej slavi, tako tudi mi hodili v novem življenji.

5. Kajti če smo ž njim enaki po podobnosti njegove smrti, tudi bomo po podobnosti vstajenja,

6. Vedoč to, da je bil stari naš človek ž njim na križ razpet, da se grešno telo

zatare, da bi več ne služili grehu.

7. Kajti kteri je umrl, opravičen je od greha.

8. Če smo pa umrli s Kristusom, verujemo, da bomo tudi živeli ž njim,

9. Vedoč da Kristus, vstavši iz mrtvih, več ne umira; smrt nad njim več ne gospoduje.

10. Ker da je umrl, grehu je umrl na en krat, a da živi, živi bogu.

11. Tako tudi vi za se mislite, da ste mrtvi grehu, a živi bogu v Kristusu Jezusu gospodu našem.

12. Ne kraljuje naj torej greh v vašem smrtnem telesu, da ga poslušate v položajih njegovih.

13. Tudi ne dajite svojih udov grehu za orožje krivice, nego dajte sebe bogu kakor kteri ste živi iz mrtvih, in ude svoje bogu za orožje pravice.

14. Kajti greh ne bo nad vamigospodoval, ker niste pod postavo, nego pod milostjo.

15. Kaj torej? bomo li grešili, ker nismo pod po-

stavo, nego pod milostjo? bog ne daj!

16. Ne veste li, komur dajete sebe za sluge v poslušnost, da ste tistega sluge, kogar poslušate; ali greha za smrt, ali pa poslušnosti za pravico?

17. A hvala bogu, da ste bili sožnji grehu, pa ste iz srca posluhnili podobo nauka, v katero ste se izročili.

18. Oslobodivši se pa greha postali ste služabniki pravice.

19. Po človeški govorim za voljo slabosti vašega mesa. Kajti kakor ste dali svoje ude za sožnje nečistosti in nepostavnosti na nepostavnost, tako dajte sedaj svoje ude za sluge pravici na posvečenje.

20. Kajti kedar ste bili sožnji greha, slobodni ste bili pravici.

21. Kakošen sad ste torej imeli ta krat od tega, za kar se sedaj sramujete? kajti konec onega je smrt.

22. Sedaj pa, oslobodivši se greha, a postavši božji služabniki, imate sad svoj

posvečenje, a konec večno življenje.

23. Kajti plača za greh je smrt, a dar božji večno življenje v Kristusu Jezusu gospodu našem.

VII. POGlavJE.

Ne veste li, bratje, (tistim namreč, kateri postavo poznajo, govorim,) da postava gospoduje nad človekom, kolikor časa živi?

2. Kajti omožena žena je s postavo privezana za moža, dokler on živi, če jej pa mož umre, odvezana je od moža.

3. Za to se bo torej prešestnica imenovala, če, dokler nje mož živi, postane žena drugega moža; če pa mož umre, prosta je od postave, da ne bo prešestnica, če postane žena drugega moža.

4. Tako, bratje moji, ste tudi vi umrli postavi po telesu Kristusovem, da postanete drugega, tistega, kateri je iz mrtvih vstal, da sad obrodimo bogu.

5. Kajti ko smo bili v mesu, delale so v naših

udih grešne strasti *zbu-jene* po postavi, da smrti sad obrode.

6. Sedaj smo se pa rešili postave, ko je odmrlo to, v čemer smo bili držani tako, da služimo v novosti duha in ne v starini črke.

7. Kaj torej porečemo? postava je greh? bog ne daj! Ali greha nisem spoznal razen s postavo, kajti za poželenje bi ne bil vedel, ko bi postava ne govorila: „Ne poželi.“

8. Ko je pa priložnost dobil greh po zapovedi, napravil je v meni vsako poželenje; kajti greh brez postave je bil mrtev.

9. A jaz sem živel brez postave nekdam, ko je pa zapoved prišla, oživel je greh,

10. A jaz sem umrl in našlo se je, da mi je ta zapoved, ktera je bila za življenje, za smrt.

11. Kajti greh, dobivši priložnost z zapovedjo, ukanil me je in ž njo umoril.

12. Tako je postava sveta in zapoved sveta in pravična in dobra.

13. Dobro je torej meni postalo smrt? bog ne daj! Nego greh, da se pokaže greh, pripravljajoč mi z dobrim smrt, da postane čez mero grešen greh po zapovedi.

14. Kajti vemo, da je postava duhovna, a jaz sem mesen, soženj pod oblastjo greha.

15. Ker kar delam, ne umejem, kajti kar hočem, tega ne delam, nego kar sovražim, to delam.

16. Če pa to delam, kar ne čem, pritrjam postavi, da je dobra.

17. Sedaj pa uže nič več jaz ne delam tega, nego v meni prebivajoči greh.

18. Kajti vem, da ne prebiva v meni, (to je v mojem mesu,) dobro, ker hoteti, to je pri meni, ali *do konca* doganjati dobro, tega ne nahajam.

19. Kajti dobro, kar hočem, ne delam, nego hudo, kar ne čem, delam.

20. Če pa to delam, kar ne čem jaz, nič več jaz tega ne delam, nego v meni prebivajoči greh.

21. Nahajam torej po-

stavo, kedar hočem dobro delati, da se me hudo drži.

22. Kajti veselim se postavi božjeje po notranjem človeku;

23. Ali vidim drugo postavo v svojih udih, ktera se ustavlja postavi uma mojega in me zavjema z grešno postavo, ktera je v mojih udih.

24. Jaz nesrečni človek! kdo me bô otel iz telesa te smrti?

25. Zahvaljujem se bogu po Jezusu Kristusu gospodu našem. Tako torej sam jaz z duhom služim postavi božjeje, a z mesom postavi greha.

VIII. POGLAVJE.

Nobenega torej obsojenja ni za té, kteri so v Kristusu Jezusu in ne živé po mesu, nego po duhu.

2. Kajti postava duha življenja v Kristusu Jezusu me je oslobodila od postave greha in smrti,

3. Ko je bilo to postavi nemogoče, ker je bila oslABLJENA po mesu, poslal

je bog svojega sina v podobu grešnega mesa in je za greh obsodil greh v mesu,

4. Da se pravičenje postave izpolni v nas, kteri živimo ne po mesu, nego po duhu.

5. Kajti, kteri so po mesu, mislijo na to, kar je meseno, a kteri so po duhu, na to, kar je duhovno.

6. Kajti meseno mišljenje je smrt, a duhovno mišljenje je življenje in mir.

7. Za to ker je meseno mišljenje sovražtvo do boga, ker se božjeje postavi ne podlaga, ker se tudi ne more.

8. Kteri so pa v mesu, bogu ugodni biti ne morejo.

9. A vi niste v mesu, nego v duhu, če božji duh prebiva v vas; če pa kdo duha Kristusovega nima, ta ni njegov.

10. Če je pa Kristus v vas, telo je mrtvo za voljo greha, duh pa življenje za voljo pravice.

11. Če pa duh tistega, kteri je obudil Jezusa iz mrtvih, prebiva v vas, oži-

vil bo tisti, kateri je obudil Kristusa iz mrtvih, tudi smrtna telesa vaša po duhu svojem prebivajočem v vas.

12. Tako smo torej, bratje, dolžniki ne mesu, da živimo po mesu;

13. Kajti če po mesu živite, imate umreti, če pa z duhom mesena dela morite, živeli boste.

14. Ker so vsi, ktere koli duh vodi, sinovi božji.

15. Kajti niste zopet prejeli duha sožnjosti za strah, nego prejeli ste duha posinstva, v katerem kličemo: abá, oče!

16. Sam ta duh spričuje našemu duhu, da smo otroci božji.

17. Če smo pa otroci, tudi smo dediči, in sicer dediči božji in sodediči Kristusovi, če ž njim trpimo, da se tudi ž njim oslavimo.

18. Kajti mislim, da trpljenja sedanjega časa nimajo vrednosti proti slavi, ktera se ima razodeti nad nami.

19. Kajti željno čakanje

stvara čaka razodetja sinov božjih;

20. Ker je stvor podložen nečimurnosti, ne iz dobre volje, nego za voljo tistega, kateri ga je podložil, na upanje,

21. Da se bo tudi sam stvor oslobodil sožnjosti skaze na slobodo slave otrok božjih.

22. Kajti vemo, da vsak stvor zdihuje in čuti hude bolečine noter do sedaj.

23. Pa ne samo on, nego tudi sami imajoči prvino duha, tudi mi sami v sebi zdihujemo čakajoč posinstva, odkupljenja svojega telesa.

24. Kajti z upanjem smo se zveličali. Upanje pa, ktero se vidi, ni upanje, ker kar kdo vidi, kaj tudi upa?

25. Če pa upamo, česar ne vidimo, s potrpljivostjo čakamo.

26. Tako pa tudi duh pomaga našim slabostim; ker kaj bomo prosili kakor treba ne vemo; nego duh sam prosi za nas z neizrečenimi zdihi.

27. Kteri pa srca izkuša,

ve, kaj je misel duha, ker poleg boga prosi za svetnike.

28. Vemo pa, da tem, kateri boga ljubijo, vse zdaja k dobremu, tem, kateri so poklicani po sklepu;

29. Ker ktere je naprej spoznal, té je tudi odločil, da bodo enaki obličju njegovega sina, da bi on prvorojeni bil med mnogimi brati.

30. In ktere je odločil, té je tudi poklical; in ktere je poklical, té je tudi opravičil; in ktere je opravičil, té je tudi oslavil.

31. Kaj tedaj porečemo na to? Če je bog z nami, kdo je proti nam?

32. Kteri vlastnemu sinu ni zanesel, nego ga je za vse nas dal, kako ne bo tudi ž njim nam vsega podaril?

33. Kdo bo tožil proti izbranim božjim? bog, kateri opravičuje.

34. Kdo je, kateri bo obsodil? Kristus, kateri je umrl, pa je še tudi vstal, kateri je tudi na desnici boga, kateri tudi prosi za nas.

35. Kdo nas bo razločil

od ljubezni Kristusove? stiska ali nadloga, ali preganjanje, ali lakota, ali nagota, ali nevarnost, ali meč?

36. (Kakor je pisano: „Za voljo tebe nas moré celi dan, imajo nas kakor ovce za klanje.“)

37. Ali v vsem tem premagujemo po tistem, kateri nas je ljubil.

38. Kajti prepričan sem, da ne smrt, ne življenje, ne angelji, ne poglavarstva, ne moči, ne sedanost, ne prihodnost,

39. Ne višina, ne globočina, ne druga ktera stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni božje, ktera je v Kristusu Jezusu gospodu našem.

IX. POGLAVJE.

Resnico govorim v Kristusu, ne lažem, to mi spričuje moja vest v duhu svetem,

2. Da imam veliko žalost in neprenehano bolečino v svojem sreću.

3. Kajti želel bi, da bi bil sam jaz preklet od

Kristusa za svoje brate, kateri so mi v rodu po mesu;

4. Kteri so Izraeljci, katerih je posinstvo, in slava, in zaveze, in postavodajstvo, in služba, in obljube,

5. Kterih so očetje, in od katerih je Kristus po mesu, kateri je bog nad vsemi blagoslovljen na veke. Amen.

6. Ni pa tako, da je beseda božja izgubljena, ker niso vsi ti Izraeljci, kateri so od Izraelja.

7. Tudi kateri so seme Abrahamovo, niso vsi otroci, nego: „V Izaku se ti bo imenovalo seme.“

8. To je, niso ti, kateri so otroci mesa, otroci božji, nego otroci obljube računijo se za seme.

9. Kajti beseda obljube je ta: „Ta čas bom prišel in Sara bo imela sina.“

10. Pa ne samo ona, nego tudi Rebeka, z enim imajoč otroke, z Izakom očetom našim;

11. Kajti ko se še nista narodila, tudi ne storila kaj dobrega ali hudega, da bi ostal sklep božji poleg izbire,

12. Ne za voljo del, nego za voljo tistega, kateri kliče, reklo se jej je: „Veči bo služil manjšemu.“

13. Kakor je pisano: „Jakoba sem ljubil, a Ezava sovražil.“

14. Kaj torej porečemo? krivica je pri bogu? Bog ne daj!

15. Kajti Mojzesu govori: „Pomiloval bom, kogar pomilujem, in usmilil se ga bom, kogar se usmiljujem.“

16. To torej ni v moči ne tega, kateri hoče, ne tega, kateri teče, nego boga, kateri pomiluje.

17. Kajti pismo govori Faraonu: „Za to sem te obudil, da pokažem na tebi svojo moč, in da se oznani moje ime po vsej zemlji.“

18. Tako torej kogar hoče, pomiluje, a kogar hoče, trdi.

19. Porečeš mi torej: kaj se še toži? kdo njegovej volji nasprotuje?

20. Ali kdo si ti, o človek, kateri se z bogom pregovarjaš? poreče li izdelek izdelovavcu: za kaj si me naredil tako?

21. Nima li oblasti lončar nad glino, da iz ravno tiste grude naredi eno posodo za čast, a drugo za nečast?

22. Če je bog hotel pokazati jezo in razglasiti svojo moč, prenesel je v velikej potrpljivosti posode jeze pripravljene za pogubo.

23. In da bi razglasil bogastvo slave svoje na posodah usmiljenja, ktere je naprej pripravil za slavo,

24. Ktere nas je tudi poklical ne samo izmed Judov, nego tudi izmed pogonov;

25. (Kakor tudi pri Oseji pravi: „Imenoval bom ne moje ljudstvo svoje ljudstvo, in neljubico ljubico.“

26. In bode, na mestu, kjer se jim je reklo: „Niste moj narod vi, tam se bodo imenovali sinovi boga živega.“

27. Jesaija pa vpije nad Izraeljem: „Ko bi bilo število sinov Izraeljevih kolikor morskega peska, ostanek se bo zveličal.“

28. Kajti besedo je dokončeval in skrajševal v

pravici, da bo besedo skrajšano storil gospod na zemlji.“

29. In kakor je naprej povedal Jesaija: „Ko bi gospod Sabaot ne bil pustil nam semena, kakor Sodoma bili bi postali in Gomorhi podobni.“)

30. Kaj torej porečemo? da so pogani, kteri niso iskali pravice, dobili pravico, ali pravico, ktera je iz vere;

31. A Izraelj iskajoč postavo pravice na postavo pravice ni zadel?

32. Za voljo česa? ker ni iz vere, nego kakor iz del pravice; kajti spotaknili so se ob kamen spotike,

33. Kakor je pisano: Glej, polagam v Sionu kamen spotike in skalo pohujšanja; in kdor koli veruje v njega, osramotil se ne bo.

X. POGLAVJE.

Bratje, dobra želja mojega srca in molitev k bogu je za zveličanje Izraelja.

2. Kajti spričujem jim,

da imajo vnetost za boga, ali ne po spoznanji.

3. Kajti ne poznavajoč božje pravice in išoč svojo vlastno pravico utrditi, niso se pravici božje podložili.

4. Ker je konec postave Kristus na pravico vsakemu, kateri veruje.

5. Kajti Mojzes piše za pravico, ktera je od postave: „Človek, kateri je to storil, živel bo v tem.“

6. A pravica, ktera je iz vere, tako govori: „Nereci v srcu svojem: kdo pojde gor na nebo? to je da Kristusa dol popelje;

7. Ali: „kdo pojde dol v brezno? to je, da Kristusa iz mrtvih gor popelje.“

8. Ali kaj pravi: „Blizu tebe je beseda, v ustih tvojih in v srcu tvojem;“ to je beseda vere, katero oznanjujemo.

9. Ker če spoznavaš z usti svojimi gospoda Jezusa in veruješ v svojem srcu, da ga je bog obudil iz mrtvih, zveličal se boš.

10. Kajti s srcem se veruje v pravico, a z usti se spoznava za zveličanje.

11. Kajti pismo pravi: „Kdor koli veruje v njega, osramotil se ne bo.“

12. Ker ni razločka med Judom in pa Grkom, ker je ravno tisti gospod vseh, bogat za vse kateri kličejo njega.

13. Kajti vsak, kateri bo klical ime gospodovo, zveličal se bo.

14. Kako torej bodo klicali tistega, v kterega niso verovali? kako bodo verovali, kterega niso slišali? kako bodo slišali brez oznanjevalca?

15. A kako bodo oznanjevali, če niso poslani? kakor je pisano: „Kako lepe so noge teh, kateri oznanjujejo mir, kateri oznanjujejo dobro!“

16. Ali vsi niso bili poslušni evangelju, kajti Jesaija pravi: „Gospod, kdo je verjel temu, kar je slišal od nas?“

17. Tako je vera od slišanja, a slišanje po besedi božje.

18. Ali pravim: niso li slišali? Se vé da: „Po vsej zemlji je izšel njih glas in na kraje naseljenega sveta njih besede.“

19. Ali pravim: ni li spoznal Izraelj? Prvi Mojzes govori: „Jaz vas bom razdražil po ne ljudstvu, po ljudstvu nerazumnem razjezil vas bom.“

20. A Jesaija se drzne in pravi: „Našli so me ti, kateri me niso iskali, razodet sem bil tem, kateri za me niso prašali.“

21. K Izraelju pa govori: „Ves dan sem molil roke svoje k ljudstvu neverujočemu in se pregovarja-jočemu.“

XI. POGlavJE.

Pravim torej: jeli bog zavrgel ljudstvo svoje? Bog ne daj! kajti tudi jaz sem Izraeljec, iz semena Abrahamovega, iz rodu Benjaminovega.

2. Ni zavrgel bog ljudstva svojega, kterege je naprej spoznal. Jeli ne veste, kaj pravi za Elija pismo? kakor se toži bogu na Izraelja govoreč:

3. „Gospod, preroke tvoje so poubili in oltare tvoje so razkopali, in jaz sem

ostal sam in iščejo dušo mojo.“

4. Ali kaj pravi njemu božji odgovor? „Pustil sem sebi sedem tisoč mož, kateri niso pripognili kolena pred Baalom.“

5. Tako je torej tudi v sedanjem času ostanek po izbiri milosti.

6. Če pa iz milosti, ni več iz del, kajti bi milost več ne bila milost; a če iz del, več ni milost, kajti bi delo več ne bilo delo.

7. Kaj torej? Cesar je iskal Izraelj, tega ni dobil, a izbira je dobila, drugi pa so bili zaslepljeni,

8. (Kakor je pisano: „Dal jim je bog duha brljavega, oči, da ne vidijo, in ušesa, da ne slišijo,) noter do današnjega dne.

9. In David pravi: „Postane naj jim njih miza za zanjko, in za lov, in za pohujšanje in za povračilo;

10. Potamne naj njih oči, da ne vidijo, in njih hrbet čisto upogni.“

11. Pravim torej: jeli so se spotaknili, da padejo? Bog ne daj! nego od njih pregrehe je zveličanje za

pogane, da bi jih na posnemanje razdražili.

12. Če je pa njih pregreha bogastvo za svet in njih izguba bogastvo za pogane, koliko bolje njih polnost.

13. Kajti vam poganom govorim, in dokler sem jaz apostelj poganov, hvalim svojo službo,

14. Ne bi li kako na posnemanje razdražil svoje meso in zveličal ktere izmed njih;

15. Ker če je njih zavrženje sprava sveta, kaj bi bilo sprejetje, če ne življenje iz mrtvih?

16. Če je pa prvina sveta, tudi je testo, in če je korenina sveta, tudi so veje.

17. Če so se pa nektere veje odlomile, a ti, ker si bil divja olika, vcepil si se na nje in postal sodeležnik olikove korenine in tolščice,

18. Ne hvali se z vejami; če se pa hvališ, ne nosiš ti korenine, nego korenina tebe.

19. Porečeš torej: odlomile so se veje, da bi se jaz vcepil.

20. Dobro, za voljo ne-

vere so se odlomile, ti pa z vero stojiš. Ne prevzetuj, nego boj se.

21. Ker če bog naravnim vejam ni prizanesel, da tudi tebi kako ne prizanesese.

22. Glej torej dobroto in ostrost božjo: nad temi, kateri so padli, ostrost, a nad seboj dobroto, če ostaneš v dobroti; če ne, tudi ti boš posekan.

23. A oni, če ne ostanejo v neveri, vcepili se bodo, kajti bog je mogoč zopet jih vcepiti.

24. Kajti če si ti odsekan od olike po naravi divje in si se vcepil proti naravi na pravo oliko, koliko bolje ti le, kateri se bodo vcepili na vlastno oliko?

25. Kajti ne čem, da bi vi, bratje, ne vedeli skrivnosti, (da bi ne bili sami v sebi razumni,) da je trdokornost Izraelja deloma zadela, dokler ne vnide polnost poganov.

26. In tako se bo zveličal ves Izraelj, kakor je pisano: „Prišel bo iz Siona rešitelj in odvrnil nepobožnost od Jakoba;

27. In to jim je od mene zaveza, kedar odvzamem njih grehe.“

28. Poleg evangelja so sicer sovražniki za voljo vas, a poleg izbire so ljubljenci za voljo očetov.

29. Kajti brez kesanja so darovi in klicanje božje,

30. Ker kakor tudi vi nekaj niste verjeli bogu, a sedaj ste usmiljenje dobili po njih neveri;

31. Tako tudi ti sedaj niso verjeli, po vašem usmiljenji da bi tudi oni usmiljenje dobili.

32. Kajti zaprl je bog vse v neverstvo, da bi se vseh usmilil.

33. O globočina bogastva in modrosti in znanja božjega! kako neizvedljive so njegove sodbe in kako nezasledljiven njegove poti!

34. Kajti; „kdo je spoznal misel gospodovo?“

35. Ali: „kdo je bil njemu svetovavec?“ Ali: „kdo je njemu naprej dal, ter mu se bo nazaj dajalo?“

36. Kajti od njega in po njem in v njem je vse, njemu slava na veke. Amen.

XII. POGlavJE.

Opominjam vas torej, bratje, po usmiljenji božjem, da podaste telesa svoja za žrtvo živo, sveto, prijetno bogu, pametno službo svojo.

2. In ne ravnajte se poleg veka tega, nego premenjajte se z obnavljanjem uma svojega, da izkušate, katero je volja božja dobra in prijetna in popolna.

3. Kajti pravim po milosti, ktera mi je dana, vsakemu, kdor je med vami, naj ne misli o sebi bolje, nego je treba misliti, nego naj misli pametno, kakor je bog vsakemu podelil mero vere.

4. Kajti kakor imamo v enem telesu mnoge ude, a vsi udje nimajo ravno tistega opravka,

5. Tako smo mnogi eno telo v Kristusu, a po eden smo eden drugega udje.

6. Imamo pa darove po milosti, ktera nam je dana, razne: bodi si preroštvo, poleg razmere vere;

7. Bodi si službo, v službi; bodi si kdor uči, v učenju;

8. Bodi si kdor opominja, v opominjanju; kdor podeljuje, v priprostosti; kdor je nad kaj postavljen, v skrbljivosti; kdor se usmiljuje, v veselju.

9. Ljubezen bodi nehinavska, odurajte hudo, držite se dobrega.

10. Z bratovsko ljubeznijo eden drugega srčno ljubite, s častjo eden drugega premagujte;

11. V opravku ne bodite leni, v duhu bodite vroči, gospodu služite;

12. V upanji se veselite, v stiski bodite strpljivi, v molitvi stanovitni;

13. Potreb svetih se udeležujte, gostoljubnost iščite;

14. Blagoslavlajte tiste, kateri vas preganjajo, blagoslavlajte, a ne preklinjajte;

15. Veselite se z veselimi, in jokajte z jokajočimi;

16. Bodite ene misli med seboj, ne mislite na visoke stvari, nego z nizkimi se zlagajte; ne bodite razumni sami v sebi.

17. Nikomur hudega za hudo ne vračajte. Premišljajte to, kar bi bilo dobro pričo vseh ljudi.

18. Če je mogoče, kolikor je v vaši moči, imejte mir z vsemi ljudmi.

19. Ne maščujte se sami, ljubljene, nego dajte mesto jezi, kajti pisano je: „Moje je maščevanje, jaz bom povračal, govori gospod.“

20. Če je torej lačen tvoj sovražnik, siti ga, če je žejen, poj ga, kajti to delajoč kopičil mu boš žerjave oglje na glavo.

21. Ne daj se hudemu premagati, nego premagaj v dobrem hudo.

XIII. POGlavJE.

Vsaka duša naj se višim oblastim podlaga, kajti ni oblasti razen od boga, in te oblasti, ktere so, postavljene so od boga.

2. In tako, kdor se ustavlja oblasti, ustavlja se naredbi božje, a kateri se ustavljajo, sebi bodo obsojenje prejeli.

3. Kajti poglavarji niso strah dobrih del, nego

hudih. Hočeš pa ne bati se oblasti? Dobro delaj, imel boš hvalo od nje;

4. Kajti božji služabnik je tebi na dobro. Če pa hudo delaš, boj se; kajti zastonj meča ne nosi, ker je božji služabnik, kaznovavec na jezo tega, kateri hudo dela.

5. Za kaj treba je podlagati se, ne samo za voljo jeze, nego tudi za voljo svesti.

6. Kajti za to tudi davke plačujete, za kaj služabniki so božji pa se ravno s tem stanovitno pečajo.

7. Dajte torej vsem, kar ste dolžni: komur davek, davek; komur mito, mito; komur strah, strah; komur čast, čast.

8. Nikomur ničesar dolžni ne bodite, razen da ljubite eden drugega, kajti kdor ljubi drugega, postavo je izponil;

9. Ker: „Ne prešestuj, ne ubijaj, ne kradi, ne pri-segaj po krivem, ne želi,“ in če je ktera druga zapoved, ta le beseda jo obsega: „Ljubi bližnjega

svojega kakor samega sebe.“

10. Ljubezen bližnjemu hudega ne napravlja. Izpolnjenje torej postave je ljubezen.

11. In to *delajmo* vedoč za čas, da je ura, da se že iz spanja zbudimo; kajti sedaj nam je bliže zveličanje, nego kedar smo vero sprejeli.

12. Noč je minula, a dan se je približal; odvrzimo torej dela tmine in oblecimo se v orožje svetlosti.

13. Kakor po dnevi, spodobno hodimo, ne v pojedinjah in pijanščinjah, ne v kurvarstvih in hotljivostih, ne v prepiru in zavisti;

14. Nego oblecite gospoda Jezusa Kristusa in ne delajte si skrbi za meso na poželenja.

XIV. POGlavJE.

A slabega v veri sprejemljitenena razločevanje misli,

2. Kajti eden veruje, da sme vse jesti, a kdor je slab, sočivo jé.

3. Kdor jé, naj ne zaničuje tistega, kateri ne jé, in kdor ne jé, naj ne sodi tistega, kateri jé, kajti bog ga je sprejel.

4. Ti kdo si, kateri sodiš tujega hlapca? Vlastnemu gospodarju stoji ali pada, ali vstal bo, kajti mógoč je bog postaviti ga.

5. Eden razloča dan od dneva, a drugi sodi, da so vsi dnevi enaki. Vsak naj se v vlastnem razumu popolno prepriča.

6. Kdor razloča dan, gospodu razloča, in kdor ne razloča dneva, gospodu ne razloča; kdor jé, gospodu jé, ker se bogu zahvaljuje, in kdor ne jé, gospodu ne jé in se zahvaljuje bogu.

7. Kajti nikdor nas sebi ne živi in nikdor sebi ne umira.

8. Kajti če živimo, gospodu živimo, in če mrjemo, gospodu mrjemo; če torej živimo, če mrjemo, gospodovi smo.

9. Kajti za to je Kristus umrl in vstal in zopet oživel, da gospoduje nad mrtvimi in živimi.

10. Ti pa za kaj sodiš brata svojega? ali tudi ti, za kaj zaničuješ brata svojega? ker vsi se bomo postavili pred sodišče Kristusovo.

11. Kajti pisano je: „Živim jaz, govori gospod, da se bo meni pripognilo vsako koleno, in vsak jezik bo boga spoznaval.“

12. Tako bo torej vsak nas za se odgovor dajal bogu.

13. Nič več torej eden drugega ne sodimo, nego presodite bolje, da ne stavite spotike bratu ali pohujšanja.

14. Vem in prepričan sem v gospodu Jezusu, da nič ni nečisto po sebi, razen kdor misli, da je kaj nečisto, za njega je nečisto.

15. Če se pa za voljo jedi tvoj brat žalosti, nič več ne hodiš po ljubezni. Ne pogublaj s svojo jedjo tistega, za kterega je Kristus umrl.

16. Ne dajite torej, da se preklinja vaše dobro.

17. Kajti božje kraljestvo ni jed ne pijača, nego pra-

vica in mir in radost v duhu svetem.

18. Ker kdor v tem služi Kristusu, ugoden je bogu in izkušen ljudem.

19. Za to se torej pogajajmo za mir in za zbujanje eden drugega na pobožnost.

20. Za voljo jedi ne razdiraj dela božjega; vse je sicer čisto, ali hudo za človeka, kateri je na spotiko.

21. Dobro je, ne jesti mesa in ne piti vina ne ničesar, nad čimer bi se brat tvoj spotikal ali pohujševal ali slabil.

22. Ti imaš vero? sam za se jo imej pred bogom; blagor mu, kdor ne sodi samega sebe v tem, kar ima za dobro.

23. Kdor pa razloča, obsojen je, če je, kajti ni po veri; a vse, kar ni po veri, greh je.

XV. POGlavJE.

Dolžni pa smo mi, kateri smo močni, slabosti slabih nositi in ne samim sebi po godu delati.

2. Kajti vsak vas naj dela bližnjemu po godu na dobro za zbujanje pobožnosti.

3. Kajti tudi Kristus ni sebi po godu storil, nego kakor je pisano: „Ogovoristih, kateri so tebe ogovarjali, padli so na me.“

4. Ker kar koli se je poprej napisalo, napisalo se je za naš nauk, da s potrpljivostjo in s tolažbo pisem up imamo.

5. A bog potrpljivosti in tolažbe naj vam da ene misli biti med seboj po Kristusu Jezusu,

6. Da enodušno z enimi usti slavite boga in očeta gospoda našega Jezusa Kristusa.

7. Zato sprejemljite eden drugega, kakor je tudi Kristus sprejel nas na slavo božjo.

8. Pravim namreč, da je Jezus Kristus sluga postal obreze za voljo resnice božje, da bi potrdil obljube očetov.

9. Pogani naj pa za voljo usmiljenja boga poslavé, kakor je pisano: „Za to te bom spoznaval med

pogani, in imenu tvojemu prepeval.“

10. In zopet pravi: „Obeselite se, pogani, z njegovim ljudstvom.“

11. In zopet: „Hvalite gospoda vsi pogani in pohvalite ga vsa ljudstva.“

12. In zopet Jesajja pravi: „Bode korenina Jesejeva in kateri bo vstal gospodovat nad pogani; v njega bodo upali pogani.“

13. Bog upanja pa naj vas napolni vsake radosti in mira v verovanji, da bi imeli obilnost v upanji, v moči duha svetega.

14. A prepričan sem, bratje moji, tudi sam jaz za vas, da ste tudi vi sami polni dobrote, napolnjeni vsakega znanja, mogoči tudi eden drugega svariti.

15. Pa sem vam drznejše napisal, bratje, deloma, da vas zopet opomenem, po milosti, katero mi je bog dal.

16. Da bom služabnik Jezusa Kristusa med pogani, opravljajoč sveto službo evangelja božjega, da postane prinesek po-

ganov prijeten, posvečen v duhu svetem.

17. Imam torej hvalo v Kristusu Jezusu glede boga.

18. Kajti ne bom se predrznil govoriti kaj, kar ni napravil Kristus po meni, za poslušnost poganov, z besedo in dejanjem,

19. V moči znamenj in čudežev, v moči duha božjega tako, da sem od Jeruzalema in po okolici tja do Ilirika izpolnil evangelj Kristusov,

20. Tako namreč prizadevajoč si, da se označnja evangelj ne, kjer se je imenoval Kristus, da bi na tujej podlagi ne zidal,

21. Nego kakor je pisano: „Kterim se ni oznanilo za njega, videli bodo, in kateri niso slišali, razumeli bodo.“

22. To me je tudi najbolje oviralo, da nisem prišel k vam.

23. Sedaj pa nič več mesta ne imajoč v teh zemljah, a imajoč željo priti k vam od več let,

24. Kedar pojdem na Španjsko, pridem k vam,

ker upam tamtodi potujoč videti vas, in da me boste vsi spremili tja, ko se vas poprej nekoliko navoljim.

25. Sedaj pa potujem v Jeruzalem služiti svetim.

26. Kajti Macedonija in Ahaja sta sklenili neka-košen sklad storiti za uboge onih svetih, kateri so v Jeruzalemu.

27. Sklenili sta, tudi dolžni sta jim; kajti če so deležniki postali njih duhovnih stvari pogani, dolžni so tudi v telesnih stvareh postreči jim.

28. To torej končavši in zapečativši jim ta sad, odpotoval bom preko vas na Španjsko.

29. A vem, kedar pridem k vam, da bom prišel v polnem blagoslovu evangelja Kristusovega.

30. Prosim pa vas, bratje, po gospodu našem Jezusu Kristusu in po ljubezni duha, da mi pomorete v molitvah za me k bogu;

31. Da se rešim tistih, kateri ne verujejo v Judeji in da moja služba za Je-

ruzalem prijetna postane svetim;

32. Da v radosti pridem k vam po volji božje in si skupej z vami odpočijem.

33. A bog mira bodi z vsemi vami. Amen.

XVI. POGlavJE.

Priporočam vam pa Febo sestro našo, ktera je služabnica cerkve Kenhrejske,

2. Da bi jo sprejeli v gospodu spodobno za svete in jej pomogli, v kterej koli stvari bi vas potrebovala, ker je tudi ona mnogim pomogla in tudi samemu meni.

3. Pozdravite Priscilo in Akvila pomagavca moja v Kristusu Jezusu,

4. (Ktera sta za dušo mojo svoj vrat podvrgla; kterima se ne samo jaz zahvaljujem, nego tudi vse cerkve poganske),

5. In njih domačo cerkev. Pozdravite Epeneta, ljubljenega mojega, kateri je prvina iz Ahaje v Kristusu.

6. Pozdravite Marijo, kte-

ra se je mnogo potrudila za nas;

7. Pozdravite Andronika in Junija, moja sorodnika in moja sojetnika, ktera sta znamenita med aposteljni, ktera sta tudi bila pred menoj v Kristusu.

8. Pozdravite Amplija, ljubljeneega mojega v gospodu;

9. Pozdravite Urbana, pomagavca našega v Kristusu, in Stahija, ljubljeneega mojega.

10. Pozdravite Apela, izkušenega v Kristusu, pozdravite domače Aristoblove;

11. Pozdravite Herodijona, sorodnika mojega. Pozdravite domače Narcisove, kteri so v gospodu.

12. Pozdravite Trifeno in Trifoso, kteri sta se potrudili v gospodu. Pozdravite Persido ljubljeno, ktera se je mnogo potrudila v gospodu.

13. Pozdravite Rufa, izbranega v gospodu, in mater njegovo in mojo.

14. Pozdravite Asinkrita, Flegonta, Herma, Patro-

ba, Hermeja in brate, kteri so ž njimi.

15. Pozdravite Filologa in Julijo, Nereja in sestronjegovo in Olimpana in vse svete, kteri so ž njimi.

16. Pozdravite eden drugega v poljubku svetem. Pozdravljajo vas cerkve Kristusove.

17. Prosim vas pa, bratje, da gledate na tiste, kteri delajo razpore in pohujšanja proti nauku, ktere ga ste se vi naučili in izognite se jim.

18. Kajti taki gospodu našemu Jezusu Kristusu ne služijo, nego svojemu trebuhu, in z dobrikavim govorom in lepo besedo prekanjujejo srca nehudobnih,

19. Ker se je vaša poslušnost razšla med vse. Radujem se torej nad vami, pa hočem, da ste modri za dobro, a priprosti za hudo.

20. Bog mira pak bo potrl satana pod vašimi nogami v hitrem. Milost gospoda našega Jezusa Kristusa z vami. Amen.

21. Pozdravljajo vas Timotej, moj pomagavec, in Lucij in Jason in Sosipater, sorodniki moji.

22. Pozdravljam vas jaz Tercij, kateri sem napisal ta list, v gospodu.

23. Pozdravlja vas Gaj, gostilnik moj in vse cerkve. Pozdravlja vas Erast, mestni ključar, in Kvart brat.

24. Milost gospoda našega Jezusa Kristusa z vsemi vami. Amen.

25. Tistemu pa, kateri je mogoč vas utrditi po evangelji mojem in oznanjevanji Jezusa Kristusa, po odkritji skrivnosti od večnih časov zamolčane, a razodete sedaj po preroških pismih, poleg zapovedi večnega boga, za poslušnost vere med vse pogane oznanjene,

26. Samemu modremu bogu po Jezusu Kristusu slava na veke. Amen.

Rimljanom je napisan od Korinta po Febi služabnici cerkve Kenhrejske.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000048600

